

Från [Kildén & Åsman](#) (blog) 5/10 2010

Benny Åsman

Är Sverigedemokraterna fascister?

Det påstår i alla fall Sam Carlshamre och Daniel Strand i *Aftonbladet* 30 september. Under rubriken "De är fascister" säger författarna att man ska "kalla dem vid deras rätta namn". Författarna menar att protester under temat "rasism", "inga rasister på våra gator" och andra paroller som pekar ut SD som rasistiskt inte är verkningsfullt därför att det inte går till botten med SDs verkliga karaktär.

Ja, de påstår till och med att Jimmie Åkesson "är ingen rasist i den bokstavliga bemärkelsen". Vad nu det ska betyda? Åkesson pekar ut en etnisk/religiös grupp som "det största hotet mot Sverige" och likt andra högerextremister i Europa vill han förvisa dem från landet. Om det inte är rasism vad är det då?

"Sverigedemokraterna är fascister" slår författarna fast och anser problemet avklarat. Sam Carlshamre presenterar sig som idéhistoriker. Men det är inte mycket till vare sig historia eller idé i författarnas inlägg.

Vad var det historiskt specifika med fascismen/nazismen? Både den italienska fascismen och den tyska nazismen hade som mål att fullständigt krossa arbetarrörelsen och dess partier. Klassen skulle totalt atomiseras och dess ledare fysiskt likvideras. Vilket också till sist skedde i både Italien och Tyskland. Det andra specifika med fascismen/nazismen var dess "revolutionära" karaktär. Inte bara arbetarrörelsen skulle krossas. Den borgerliga parlamentariska demokratin ansågs inte värd ett ruttet lingon och skulle likt arbetarrörelsen krossas i grunden. Alla politiska partier upplöstes och även borgerliga politiska ledare mötte samma öde som arbetarrörelsens i den mån de inte lyckades färga sina skjortor svarta eller bruna i tid.

Den som vill få en skrämmande inblick i fascismens/nazismens revolutionära karaktär, dess väsensskillnad från vanliga reaktionära borgerliga partier, rekommenderas boken "En tysk mans historia" av Sebastian Haffner.

Men säger kanske Carlshamre och Strand – "det där är ju gammal skåpmat. Nu talar vi om en modern fascism". Det är den slutsats man kan dra av deras inlägg eftersom det i grunden banaliserar fascismen som politisk rörelse trots att de säger sig vilja gräva djupare än "nattståndna analyser". Resultatet blir ändå tunnare än vatten.

"För att beskriva Sverigedemokraternas sammelsurium av främlingsfientlighet, kulturkonservatism och allmänborgerlig politik bör man tala om fascism snarare än om rasism", skriver de.

Med dessa tre kriterier på fascism serveras vi inte ens en nattstånden analys utan en så urvattnad beskrivning av vad fascism betyder i dagens värld att vi snabbt kan konstatera att fascismen redan segrat runt om oss. Nicolas Sarkozy med sin "främlingsfientlighet och allmänborgerliga politik" måste omedelbart klassas som fascist. Berlusconi också givetvis. Den nybildade regeringen i Nederländerna står i kö för att kvala in i den fascistiska klubben.

Carlshamre och Strand har inte förstått fascismens "radikalism". Det leder dem till att tala om Sverigedemokraternas "fascistiska fantasi" om "en återgång till folkhemmet, som för partiet är sinnebild av det fridfulla och harmoniska svenska samhället".

Efterkrigstidens "folkhem" var inget "homogent Sverige tömt på politiska konflikter". Den politiska konflikten tog sig formen av ett stilleståndsavtal mellan samhällets huvudklasser som slöts i Saltsjöbaden. Det avtalet har arbetsköparna sedan länge brutit eftersom de inte

längre fruktar arbetarrörelsens organisationer. Följderna ser vi i den nyliberala politiken som skapar allt djupare klyftor i samhället, ökad segregation, utslagning, främlingsfientlighet och en strukturell massarbetslöshet.

Carlshamre och Strand menar att det är i bygget av en antifascistisk rörelse, genom ”att damma av sina antifascistiska kläder”, som arbetarrörelsen och vänstern kan bli stark igen och därmed dra undan mattan under Åkessons fötter.

Det är inte i diskussioner med Åkesson och hans underhuggare som SD kan besegras. Inte heller genom att bygga någon antifascistisk frontrörelse. Det är i stället dags att arbetarrörelsens alla delar tar strid för ett alternativ till den politik som satt finansens intressen i högsätet de senaste decennierna. En ekonomisk plan för att ge alla ett värdigt arbete, en ny omfattande satsning på en offentlig sektor som svarar mot verkliga behov och inte vinstkriterier och en omfattande upprustning av fattiga förorter är vad som krävs för att möta den ekonomiska krisen och nyliberalismens angrepp på alla sociala landvinningar som våra föräldrar kämpat sig till.

Då kan vi också sluta att oroa oss för någon sorts modern rumsren fascism. Jimmie Åkessons Sverigedemokrater kommer att dö ut av näringsbrist.